

I skulle have Lov til at skænke for Medlemmerne, men komme de paa andre Steder under fingerede Navne og ad Omveje søge at smugle Spiritus ind i Foreningen, saa har Politiet Lov til at sige, det er ikke tilladt, og ophæve denne Forening og drage den til Ansvar efter en Paragraf i Loven. Af alt, hvad der overhovedet maa rammes, hvor der lovgives om Ædruelighed, tror jeg, Smugdrikkeriet er det vigtigste. Dette staar for mig som en farlig Ting i et Folk, hvor Ungdommen navnlig kan ledes til slette Vaner, og hvor der ikke findes nogen Art af Lovbestemmelser eller noget andet, der kan hindre dem deri, og derfor vil jeg haabe og ønske, at den Affattelse, man har givet Sagen paa dette enkelte Punkt, maa svare til den gode Hensigt.

Endelig vil jeg nævne, at man er gaaet med til Indskrænkninger, som dog ere blevne lidt mindre strenge, end de oprindeligt vare i Lovforslaget, naar man f. Eks. i Stedet for 5 Aar, hvor der er Tale om en Kros fortsatte Bestaaen, siger, at der skal gaa 10 Aar, inden det er muligt at nedstemme den. Jeg tror, det vil tilfredsstille dem, som sidde med Forretningerne og føle, at et Spand af 5 Aar dog virkelig er meget for lille til, at de Mennesker kunne føre en rolig Forretning, en Forretning, som svarer til de Krav, som en virkelig god Kroejer, der holder sine Lokaler i mønsterværdig Orden, maa stille. Man kan sige fra modsat Side, at naar han gør det, er han sikker paa, at han ikke bliver stemt ned. Det er jeg ikke sikker paa, thi lige over for en Afholdsbevægelse i en Kommune, der undertiden, som enhver stor Bevægelse, kan blive fanatisk, vil Spørgsmaalet om, hvorvidt det er en virkelig god Kro eller en mindre god Kro, absolut spille en mindre Rolle, man kan endog risikere, at den gode Kro bliver stemt ned, og den mindre gode kommer til at bestaa. Derfor forekommer det mig, at man maa gøre denne Indrømmelse overfor disse Kroejere, og jeg er glad ved, at man har valgt 10 Aar i Stedet for 5. Det er dog til syvende og sidst saaledes, at naar Loven om 10 Aar skal revideres, blive vi nødt til at se, hvilken Virkning den har gjort. Jeg vil haabe, at til den Tid har Ædruelighedsarbejdet i det danske Folk yderligere haft

Lejlighed til at udvikle sig paa saa mange Omraader, at det vil vise sig, at Lovforanstaltninger ere det mindre væsentlige. Trods alt staar Livet over Loven, og hvis Livet leves, som det skal, eller hvis der arbejdes for at skabe sund Forstaaelse, hvis man paa alle Omraader, sociale, hygiejniske, moralske, stræber efter at løfte Befolkningen, vil det vist vise sig at være en bedre Løftestang for, hvad der kan ønskes vort Land og vor Ungdom, end alle Lovbestemmelser, være sig mere eller mindre gode, mere eller mindre vidtgaaende.

Jeg skal her til Slutning endnu en Gang anføre, at jeg fastholder det store Ændringsforslag Nr. 48 om fri Beværtning, men jeg vil subsidiært stemme for det ændrede Kommissionsforslag, og jeg har, tror jeg, ogsaa Lov til at sige, at hele Udvalget har været enigt om et trofast og godt Samarbejde for at naa et Resultat, og naar man nu møder i Tinget maaske noget senere, end alle de ivrige i Salen og ude i Landet have ønsket, saa møder man dog med Bevidstheden om at have arbejdet godt og med et Lovforslag, som nærmer sig betydelig mere til de Ønsker, som næres af den store Afholdshær og af Ædruelighedens Venner, som have sendt deres Krav med mangfoldige Underskrifter til Rigsdagen og med Opfordring til at skynde os. Saa vil jeg gerne have Lov til at sige til Slutning en lille Kompliment til mine Kolleger i Udvalget, og for Resten for den Sags Skyld ogsaa, om jeg maatte have Lov dertil, til mine egne Partifæller og mig selv, da vi tidligere have været beskyldte for gerne at ville sinke dette Lovforslag, at vi have arbejdet godt sammen og have gjort vore ærligste Bestræbelser for at faa noget ud af dette Lovforslag. Jeg vil ønske, at dette Lovforslag, naar det, ligegyldigt hvilken Form det maatte faa, endelig fremtræder som Lov — det skal ganske vist passere endnu et Stykke Vej, og ingen kender dets endelige Skæbne —, maatte blive til Gavn og Held for den Befolkning, indenfor hvilken der kæmpes mod en af Nutidens største Farer, den store Samfundsfare, der hedder Alkoholismen, som ingen Rigsdagsmand har Lov til at underkende, og som navnlig Rigsdagsmænd i højeste Grad burde tage